

¹Nach dem Tode Sauls, da David von der Amalekiter Schlacht wiedergekommen und zwei Tage in Ziklag geblieben war,² siehe, da kam am dritten Tage ein Mann aus dem Heer von Saul mit zerrissenen Kleidern und Erde auf seinem Haupt. Und da er zu David kam, fiel er zur Erde und beugte sich nieder.³ David aber sprach zu ihm: Wo kommst du her? Er sprach zu ihm: Aus dem Heer Israels bin ich entronnen.⁴ David sprach zu ihm: Sage mir, wie geht es zu? Er sprach: Das Volk ist geflohen vom Streit, und ist viel Volks gefallen; dazu ist Saul tot und sein Sohn Jonathan.⁵ David sprach zu dem Jüngling, der ihm solches sagte: Woher weißt du, daß Saul und Jonathan tot sind?⁶ Der Jüngling, der ihm solches sagte, sprach: Ich kam von ungefähr aufs Gebirge Gilboa, und siehe Saul lehnte sich auf seinen Speiß, und die Wagen und Reiter jagten hinter ihm her.⁷ Und er wandte sich um und sah mich und rief mich. Und ich sprach: Hier bin ich.⁸ Und er sprach zu mir: Wer bist du? Ich sprach zu ihm: Ich bin ein Amalekiter.⁹ Und er sprach zu mir: Tritt zu mir und töte mich; denn ich bin bedrängt umher, und mein Leben ist noch ganz in mir.¹⁰ Da trat ich zu ihm und tötete ihn; denn ich wußte wohl, daß er nicht leben konnte nach seinem Fall; und nahm die Krone von seinem Haupt und das Armgeschmeide von seinem Arm und habe es hergebracht zu dir, meinem Herrn.¹¹ Da faßte David seine Kleider und zerriß sie, und alle Männer, die bei ihm waren,¹² und trugen Leid und weinten und fasteten bis an den Abend über Saul und Jonathan, seinen Sohn, und über das Volk des

¹وَكَانَ بَعْدَ مَوْتِ سَاوُلَ وَرُجُوعِ دَاوُدَ مِنْ مُصَارَاةِ الْعَمَالِيقَةِ أَنَّ دَاوُدَ أَقَامَ فِي صِفْلَعِ يَوْمَيْنِ.² وَفِي الْيَوْمِ الثَّلَاثِ إِذَا يَرْجُلِي أَمِي مِنَ الْمَحَلَّةِ مِنْ عِنْدِ سَاوُلَ وَتِيَابُهُ مُمَرَّقَةٌ وَعَلَى رَأْسِهِ تَرَابٌ. فَلَمَّا جَاءَ إِلَى دَاوُدَ حَرَّ إِلَى الْأَرْضِ وَسَجَدَ.³ فَقَالَ لَهُ دَاوُدُ، مِنْ أَيْنَ أَتَيْتَ. فَقَالَ لَهُ، مِنْ مَحَلَّةِ إِسْرَائِيلَ تَجُوثُ.⁴ فَقَالَ لَهُ دَاوُدُ، كَيْفَ كَانَ الْأَمْرُ. أَحْبِرْنِي. فَقَالَ، إِنَّ الشَّعْبَ قَدْ هَرَبَ مِنَ الْقِتَالِ، وَسَقَطَ أَيْضًا كَثِيرُونَ مِنَ الشَّعْبِ وَمَاتُوا، وَمَاتَ سَاوُلُ وَيُونَاتَانُ ابْنُهُ أَيْضًا.⁵ فَقَالَ دَاوُدُ لِلْغُلَامِ الَّذِي أَحْبَرَهُ، كَيْفَ عَرَفْتَ أَنَّهُ قَدْ مَاتَ سَاوُلُ وَيُونَاتَانُ ابْنُهُ.⁶ فَقَالَ الْغُلَامُ الَّذِي أَحْبَرَهُ، اتَّفَقَ أَبِي كُنْتُ فِي جَبَلِ جَلْبُوعَ وَإِذَا سَاوُلُ يَتَوَكَّأُ عَلَى رُمْحِهِ، وَإِذَا بِالْمَرْكَبَاتِ وَالْفُرْسَانِ يَسْتُدُونُ وَرَاءَهُ.⁷ فَالْتَقَيْتُ إِلَى وَرَائِهِ فَرَأَيْتُ وَدَعَانِي فَقُلْتُ، هَسْتَدَا.⁸ فَقَالَ لِي، مَنْ أَنْتَ. فَقُلْتُ لَهُ، عَمَالِيقِي أَتَا. فَقَالَ لِي، قِفْ عَلَيَّ وَاقْتُلْنِي لِأَنَّهُ قَدْ اغْتَرَابَنِي الدَّوَارُ لِأَنَّ كُلَّ نَفْسِي بَعْدَ فِي.¹⁰ فَوَقَفْتُ عَلَيْهِ وَقَتَلْتُهُ لِأَنِّي عَلِمْتُ أَنَّهُ لَا يَعْيشُ بَعْدَ سُقُوطِهِ، وَأَخَذْتُ الْإِكْلِيلَ الَّذِي عَلَى رَأْسِهِ وَالسَّوَارَ الَّذِي عَلَى زِرَاعِهِ وَأَتَيْتُ بِهِمَا إِلَى سَيِّدِي هَهُنَا.¹¹ فَأَمْسَكَ دَاوُدُ تِيَابَهُ وَمَرَّقَهَا وَكَدَّا جَمِيعَ الرِّجَالِ الَّذِينَ مَعَهُ.¹² وَدَبُّوا وَكَبُّوا وَصَامُوا إِلَى الْمَسَاءِ عَلَى سَاوُلَ وَعَلَى يُونَاتَانُ ابْنِهِ وَعَلَى شَعْبِ الرَّبِّ وَعَلَى بَنَاتِ إِسْرَائِيلَ لِأَنَّهُمْ سَقَطُوا بِالسَّيْفِ.¹³ ثُمَّ قَالَ دَاوُدُ لِلْغُلَامِ الَّذِي أَحْبَرَهُ، مِنْ أَيْنَ أَنْتَ. فَقَالَ، أَنَا ابْنُ رَجُلٍ غَرِيبٍ عَمَالِيقِي.¹⁴ فَقَالَ لَهُ دَاوُدُ، كَيْفَ لَمْ تَخَفْ أَنْ تَمُدَّ يَدَكَ لِهَيْلِكَ مَسِيحِ الرَّبِّ.¹⁵ ثُمَّ دَعَا دَاوُدُ وَاجِدًا مِنَ الْعُلَمَاءِ وَقَالَ، تَقَدَّمْ أَوْفَعْ يَدَكَ. فَصَرَبَهُ فَمَاتَ.¹⁶ فَقَالَ لَهُ دَاوُدُ، دَمُكَ عَلَى رَأْسِكَ لِأَنَّ فَمَكَ شَهِدَ عَلَيْكَ قَائِلًا، أَنَا قَتَلْتُ مَسِيحَ الرَّبِّ.¹⁷ وَرَبِّي دَاوُدُ يَهْدِيهِ الْمَرْثَاةُ سَاوُلَ وَيُونَاتَانَ ابْنَهُ.¹⁸ وَقَالَ أَنْ يَتَعَلَّمَ بَنُو يَهُودَا نَسِيْدَ الْقَوْسِ. هُوَذَا ذَلِكَ مَكْتُوبٌ فِي سِفْرِ يَأَسَّرَ،¹⁹ أَلطَّبِي يَا إِسْرَائِيلُ مَقْنُولٌ عَلَى سَوَامِيحِكَ. كَيْفَ سَقَطَ الْجَبَايِرَةُ.²⁰ لَا تُخْرِجُوا فِي حَتٍّ. لَا تُبَشِّرُوا فِي أَسْوَاقِ أَسْقَلُونَ، لِئَلَّا تَفْرَحَ بَنَاتُ الْفِلِسْطِينِيِّينَ، لِئَلَّا تَشْتَمَ بَنَاتُ الْعُلْفِ.²¹ يَا جِبَالَ جَلْبُوعَ لَا يَكُنْ طَلٌّ وَلَا مَطَرٌ عَلَيْكُمْ وَلَا حُقُولٌ تَقْدِمَاتٍ، لِأَنَّهُ هُنَاكَ طَرِحَ مَجْرُنُ الْجَبَايِرَةِ، وَجَرَّ سَاوُلَ بِلَا مَسْحٍ بِالذَّهْنِ.²² مِنْ دَمِ الْقَتْلَى مِنْ سَحْمِ الْجَبَايِرَةِ لَمْ تَرْجِعْ قَوْسُ يُونَاتَانَ إِلَى الْوَرَاءِ، وَسَيْفُ سَاوُلَ لَمْ يَرْجِعْ حَايِبًا.²³ سَاوُلُ وَيُونَاتَانُ الْمَحْبُوبَانِ وَالْخُلُوانِ فِي حَيَاتِهِمَا

HERRN und über das Haus Israel, daß sie durchs Schwert gefallen waren.¹³ Und David sprach zu dem Jüngling, der es ihm ansagte: Wo bist du her? Er sprach: Ich bin eines Fremdlings, eines Amalekiters, Sohn.¹⁴ David sprach zu ihm: Wie, daß du dich nicht gefürchtet hast, deine Hand zu legen an den Gesalbten des HERRN, ihn zu verderben!¹⁵ Und David sprach zu seiner Jünglinge einem: Herzu, und schlag ihn! Und er schlug, ihn daß er starb.¹⁶ Da sprach David zu ihm: Dein Blut sei über deinem Kopf; denn dein Mund hat wider dich selbst geredet und gesprochen: Ich habe den Gesalbten des HERRN getötet.¹⁷ Und David klagte diese Klage über Saul und Jonathan, seinen Sohn,¹⁸ und befahl, man sollte die Kinder Juda das Bogenlied lehren. Siehe, es steht geschrieben im Buch der Redlichen:¹⁹ "Die Edelsten in Israel sind auf deiner Höhe erschlagen. Wie sind die Helden gefallen!"²⁰ Sagt's nicht an zu Gath, verkündet's nicht auf den Gassen zu Askalon, daß sich nicht freuen die Töchter der Philister, daß nicht frohlocken die Töchter der Unbeschnittenen.²¹ Ihr Berge zu Gilboa, es müsse weder tauen noch regnen auf euch noch Äcker sein, davon Heboffer kommen; denn daselbst ist den Helden ihr Schild abgeschlagen, der Schild Sauls, als wäre er nicht gesalbt mit Öl.²² Der Bogen Jonathans hat nie gefehlt, und das Schwert Sauls ist nie leer wiedergekommen von dem Blut der Erschlagenen und vom Fett der Helden.²³ Saul und Jonathan, holdselig und lieblich in ihrem Leben, sind auch im Tode nicht geschieden; schneller waren sie

لَمْ يَغْتَرِقَا فِي مَوْتِهِمَا. أَحَفُّ مِنَ التُّسُوْرِ وَأَسَدُّ مِنَ
 الْأُسُوْدِ.²⁴ يَا بَنَاتِ إِسْرَائِيلَ، ابْكِيْنَ سَاوُلَ الَّذِي الْبَسَكَنَّ
 قِرْمِزًا بِالنَّعْمِ، وَجَعَلَ حُلِيَّ الدَّهَبِ عَلَيَّ
 مَلَابِسِكُنَّ.²⁵ كَيْفَ سَقَطَ الْجَبَايِرَةُ فِي وَسْطِ الْحَرْبِ.
 يُوَنَاتَانُ عَلَيَّ سَوَامِيْكَ مَقْتُوْلٌ.²⁶ قَدْ تَصَايَفْتُ عَلَيْكَ يَا
 أُخِي يُونَاتَانُ. كُنْتُ حُلُوًّا لِي جِدًّا. مَحَبَّتُكَ لِي أَعْجَبُ مِنْ
 مَحَبَّةِ النِّسَاءِ.²⁷ كَيْفَ سَقَطَ الْجَبَايِرَةُ وَوَادَتْ آلَاتُ
 الْحَرْبِ.

denn die Adler und stärker denn die Löwen.²⁴Ihr Töchter Israels, weint über Saul, der euch kleidete mit Scharlach säuberlich und schmückte euch mit goldenen Kleinoden an euren Kleidern.²⁵Wie sind die Helden so gefallen im Streit! Jonathan ist auf deinen Höhen erschlagen.²⁶Es ist mir Leid um dich, mein Bruder Jonathan: ich habe große Freude und Wonne an dir gehabt; deine Liebe ist mir sonderlicher gewesen, denn Frauenliebe ist.²⁷Wie sind die Helden gefallen und die Streitbaren umgekommen!"